

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4309/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Goranu Felji, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marija Zelenike, OIB: 20228964427, iz Zagreba, Pčelički put 13, zastupanog po punomoćniku Stipi Vuletiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d, OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 12. svibnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja, odvjetnika Stipu Vuletića i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 29. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu br. 016-1772/2005 od dana 25. kolovoza 2005. koji su sklopili tužitelj Marijo Zelenika, Nikole Pavića br. 32, Zagreb, OIB 20228964427 kao korisnik kredita i tuženik Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB 14036333877 kao kreditor, a koja glasi: " Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedan cijelih dvadeset i pet posto) jednokratno", pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Mariju Zeleniki, OIB: 20228964427, iznos od 960,30 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 10. rujna 2005. po stopi na osnovi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena od dana dospijeca svakog pojedinog potraživanja do dana 31. srpnja 2015., a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine

dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d, OIB: 14036333877, naknaditi tužitelju Mariju Zeleniki, OIB: 20228964427, trošak parničnog u iznosu od 1.079,64 eura sa zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 24. lipnja 2025., navodi da je tužitelj kao korisnik kredita sklopio sa prednikom tuženika Ugovor o kreditu broj 016-1772/2005 od dana 25. kolovoza 2005. u iznosu od 120.000,00 CHF, dana 14. svibnja 2010. sklopljen je Aneks broj 1 uz predmetni Ugovor o kreditu, dana 21. rujna 2012. sklopljen je Aneks broj 2 uz predmetni Ugovor o kreditu, a dana 12. siječnja 2016. sklopljen je Aneks uz predmetni Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine. Navedeni kredit isplaćen je tužitelju dana 09. rujna 2005. s namjenom stambenog kredita. Također navodi da je tuženik nepošteno i nezakonito primjenjivao ugovornu odredbu čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita, te naplatio tužitelju dana 09. rujna 2005. iznos od 7.235,40 kuna, odnosno 960,30 eura, na ime troškova za obradu kredita, te na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojem se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže utvrditi ništetnom odredbu sadržanu u članku 5. Ugovora o kreditu br. 016-1772/2005 od dana 25. kolovoza 2005. koji su sklopili tužitelj Marijo Zelenika, Nikole Pavića br. 32, Zagreb, OIB 20228964427 kao korisnik kredita i tuženik Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB 14036333877 kao kreditor, a koja glasi: " Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedan cijelih dvadeset i pet posto) jednokratno", pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana te tužitelj potražuje od tuženika isplatu iznosa od 960,30

euru zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počevši od 10. rujna 2005. do isplate uz pripadajući parnični trošak sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, te je u bitnom istaknuo da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva valjana ugovorena, te da je jasno razumljiva i lako uočljiva. Također navodi da je tuženik u cijelosti informirao tužitelja o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita i o istoj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja predmetnog Ugovora o kreditu, te su mu informacije o istoj bile dostupne. Navodi da navedena ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Ističe i prigovor zastare te potrošačkog svojstva tužitelja. Stoga predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troška parničnog postupka tuženiku sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Tijekom postupka, sud je izvršio uvid u svu spisu priloženu dokumentaciju: presliku Aneksa broj 2 uz Ugovor o kreditu broj 016-1772/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 21. rujna 2012. (list 8-11), presliku pregleda prometa za klijenta (list 12-22), presliku Aneksa broj 1 uz Ugovor o kreditu broj 016-1772/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 14. svibnja 2010. (list 23-27), presliku Aneksa uz Ugovor o kreditu broj 016-1772/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 11. siječnja 2006. (list 28-32), presliku Ugovora o kreditu broj: 016-1772/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 25. kolovoza 2005. (list 33-42), presliku izvotka iz elektroničke pošte (list 43), presliku isplatnog naloga – obračun od 09. rujna 2005. (list 44), presliku Odluke o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. (list 115-139). Sud je također proveo dokaz saslušanjem tužitelja (list 159-160).

4. Sud nije proveo dokaz financijskim vještačenjem niti saslušanjem službenika tuženika s obzirom da je tužitelj od navedenih dokaznih prijedloga odustao na ročištu od 12. svibnja 2026., s obzirom da je tuženik učinio nespornom visinu tužbenog zahtjeva.

5. U odnosu na tuženikov prigovor previsoko postavljenog VPS-a valja napomenuti da se predmetni tužbeni zahtjev sastoji od deklaratornog zahtjeva za utvrđenjem ništetnosti te kondemnatornog zahtjeva za isplatom, stoga se vrijednost predmeta spora određuje zbrojem navedenih zahtjeva, sukladno odredbama čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP) i čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18 i 51/23). Stoga je sud navedeni prigovor tuženika ocijenio neosnovanim.

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Između stranaka nije sporno da su stranke, i to tužitelj kao korisnik kredita, i tuženik kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu broj 016-1772/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 25. kolovoza 2005. na iznos od 120.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema

srednjem tečaju za devize Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita (članak 2. Ugovora), s rokom otplate do 30. rujna 2035. (članak 3. Ugovora), te činjenice da je od tužitelja dana 09. rujna 2005. od strane prednika tuženika naplaćen iznos od 960,30 eura na ime troškova obrade kredita, pa se navedeno neće posebno obrazlagati.

8. Sporno je, je li odredba članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jednokratno, ništava, te je li tužitelju neosnovano naplaćena naknada za obradu kredita dana 09. rujna 2005. u iznosu od 960,30 eura, kao i pitanje zastare, te status potrošača tužitelja.

9. U odnosu na ugovorenu odredbu iz članka 5. predmetnog ugovora u dijelu koji se odnose na troškove obrade kredita valja istaknuti da je odredbom čl. 46. st. 1 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01- dalje: ZOO), važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 47. ZOO propisano da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopusšten, neodređen ili neodrediv - ugovor je ništav.

10. Odredbom čl. 81. st. 1 Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03 dalje - ZZP), važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4 propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Odredbom čl. 84 ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive te je odredbom čl. 87 st. 1 ZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

12. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da se o odredbi čl. 5. predmetnog ugovora prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi.

13. Naime, iz navedene odredbe proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane

banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknade za obradu i druge troškove kreditnog zahtjeva, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbi akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi ugovora.

14. Također navedeno proizlazi i iz iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti ocijenio kao uvjerljiv, iskren, životan i logičan, u kojem navodi da je išao sklapati predmetni ugovor o kreditu s prednikom tuženika te mu je bio ponuđen gotov formirani ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF o čijim odredbama nije mogao pregovarati s djelatnicima tuženika, pa tako niti o odredbi o tzv. ulaznoj naknadi za koju mu je rečeno da je to uvjet da se uopće može sklopiti ugovor i da se to treba platiti. Tzv. ulazna naknada, odnosno naknada za obradu kredita mu je naplaćena. Sredstvima iz kredita kupio je stan koji je isključivo koristio za život s obitelji, a ne poslovne svrhe, niti je imao otvoren obrt, niti udjele u trgovačkim društvima, niti je stan iznajmljivao ili davao u zakup. Kredit je u cijelosti osobno otplatio.

15. Budući da je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba nije određena, a niti odrediva to je ista u smislu odredbe čl. 47. ZOO-a ništava. Po pravnom shvaćanju ovog suda sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st.1. ZZP. Bitno je i istaknuti, da su unašanjem spornog dijela odredbe u ugovor, na način kako je to učinjeno i naplatom ovakve ulazne naknade tužitelj financijski oštećen jer je tuženik povrijedio zakon na njegovu štetu.

16. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio zahtjev kao pod točkom I. izreke presude i utvrdio ništetnom odredbu čl. 5. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na plaćanje tzv. ulazne naknade za obradu kredita. Ovdje treba ukazati i na stajalište prihvaćeno na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 5. studenoga 2020. broj Su IV – 308/2020 gdje je dan odgovor na pitanje: „Je li ništetna ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača ?“ Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Naime, iako je u navedenom stajalištu riječ o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, isto se stajalište može primijeniti i na druge naknade, u konkretnoj situaciji, odnosno u tzv. ulaznoj naknadi, s obzirom da je utvrđeno kako se o istoj također nije pregovaralo niti je postojala takva mogućnost.

17. U odnosu na prigovor zastare tuženiku se ukazuje na pravno shvaćanje s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. : "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104.

stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Isto je stajalište potvrđeno je na prvoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/22) održanoj 31. siječnja 2022. broj: Su-IV-33/2022-2. Stoga je sud prigovor zastare tuženika ocijenio neosnovanim.

18. U odnosu na tužnikovu tvrdnju da predmetni kredit nema potrošačko svojstvo te da tužitelj nije potrošač i da je tužitelj dužan dokazati suprotno valja navesti da sama paušalna tvrdnja tuženika da tome nije tako nije dovoljna da takav navod iz samog ugovora pobije, a teret dokaza da tužitelj nije potrošač je na tuženiku, a kako to proizlazi iz odluke Vrhovnog suda RH poslovni broj: Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020., što tuženik nije dokazao. Također, iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj predmetni kredit u cijelosti iskoristio za kupnju stana kojeg je koristio isključivo u privatne, a ne u poslovne svrhe. Stoga je tužnikov prigovor otklonjen kao neosnovan.

19. Tuženik je podneskom od 06. veljače 2026. učinio nespornom činjenicu plaćanja predmetne naknade u iznosu od 960,30 eura dana 09. rujna 2005. S obzirom da tužitelj zahtjevom potražuje isplatu navedenog iznosa to je zahtjev za isplatu iznosa od 960,30 eura (visina kojeg je između stranaka nesporna) na temelju odredbi čl. 104. u vezi čl. 210. ZOO prihvaćen kao osnovan. Naime prema čl. 104. st.1. ZOO u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon ne određuje što drugo. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništave ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 210. ZOO uz obvezu plaćanja zateznih kamata od dana stjecanja do isplate sukladno odredbi čl. 214. ZOO, s obzirom da je tuženik nepošten stjecatelj, pa je upravo na temelju navedenih odredbi dakle, odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

20. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 151., 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Sud je tužitelju priznao trošak u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, ("Narodne novine" br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23 dalje: Tarifa) prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja svake radnje te troškovnikom. Trošak se odnosi na sastav tužbe od 24. lipnja 2025. sukladno Tbr 7.1. Tarife u iznosu od 100 bodova, za sastav podneska od 29. kolovoza 2025. sukladno Tbr. 8.1. Tarife u iznosu od 100 bodova, te za sudjelovanje na ročištima od 04. veljače i 12. svibnja 2026., sukladno Tbr. 9.1. Tarife u iznosu od 2x100 bodova, što ukupno iznosi 400 bodova. Obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura sukladno Tbr. 54 Tarife navedeni trošak tužitelja iznosi 800,00 eura što uvećano za 25% PDV-a sukladno Tbr. 46 Tarife iznosi 1.000,00 eura. Tužitelju je valjalo priznati trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i na presudu u iznosu od 53,09 eura, odmjerene sukladno Zakonu o sudskim pristojbama i Tarifi sudskih pristojbi pa ukupno dosuđeni trošak tužitelja iznosi 1.079,64 eura, kako je i odlučeno pod točkom III. izreke ove presude.

21. Sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za naknadom troška za sudjelovanje na ročištu za objavu presude obzirom isto nije potrebno za vođenje parnice (čl. 155. st. 1. ZPP-a) te obzirom da se presuda po objavi ističe na internetskoj stranici e-oglasna

ploča suda te je uredno pozvane stranke mogu preuzeti i neposredno u sudu (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a).

U Zagrebu 29. svibnja 2026.

Sudac:
Goran Felja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. Tužitelju po pun. uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu u iznosu od 53,09 eura
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-bd484**

Kontrolni broj: **0a64a-be858-68f62**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.